

Club

We waren met z'n zessen. Of met z'n achten. Hoe we daar kwamen, geen idee. Misschien na een voetbalwedstrijd. Dat we nog iets samen wilden gaan doen. In de Dommelstraat was het en we zaten in een oude schuur of een onbewoonbare woning. Het tochtte door de ramen, waar geen ruiten meer in zaten.

We wilden ineens een club oprichten. Hadden immers al een clubhuis. Een naam moest nog verzonnen worden en dan waren we klaar. De zaterdag werd meteen tot verenigingsdag gebombardeerd. Steeds na het voetballen komen we bij elkaar, spraken we af.

We hoorden voetstappen en even later verscheen er een ons bekende jongen. Hij had de fietsen gespot en kwam poolshoogte nemen. Was wel vier jaar ouder dan wij. Vroeg wat wij daar deden en we vertelden over ons plan. Hij werd enthousiast en wilde wel onze leider worden. Tot zijn zestien jaar zou hij ons sowieso van dienst kunnen zijn.

Het schemerde voordat ik naar huis ging. Onderweg dagdroomde ik van onze club. Geweldig. En al verzekerd van een grote jongen als hoofdman. Ik kon er thuis niet over vertellen, want en passant hadden we afgesproken dat het een geheime club betrof. Nog veel spannender.

Er heeft nooit een vervolg op deze openingsdag plaatsgevonden. Het was een club van één dag. Niet zo gek achteraf gezien. We hadden geen doel, geen reglementen, geen protocol. We hadden helemaal niets. Alleen maar een locatie. Dat bleek te weinig.

Maar van die ene dag heb ik met volle teugen genoten, nog lang nadat ik in bed was gestapt.